

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **C. B.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou v Praze 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2007, čj. OAM-412/LE-05-07-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 1. 2008, čj. 28 Az 44/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2007, čj. OAM-412/LE-05-07-2006, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 23. 1. 2008, čj. 28 Az 44/2007 - 42 zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolal důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nedostatek důvodů rozhodnutí, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz).

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení.

Stěžovatel v kasační stížnosti zrekapituloval podstatné důvody rozsudku krajského soudu, s nímž se ovšem neztotožnil. Domnívá se, že žalovaný nesprávně posoudil otázku pronásledování stěžovatele v souvislosti s jeho účastí na demonstraci studentů ve městě F. dne 9. 3. 2006. Krajský soud vyšel v náhledu na nedůvodnost žaloby ze zjištění, že nebylo prokázáno konání stěžovatelem popsané demonstrace. Tento závěr je však dle stěžovatele mylný, neboť nelze předpokládat, že tiskové agentury budou informovat o všech nepokojích ve všech státech Afriky. Stěžovatel podotýká, že neschopnost žalovaného dohledat údaje o demonstraci v oficiálních textech tiskových agentur neznamena, že se demonstrace v uvedený den neuskutečnila. Žalovaný uvedl, že nevěří „azylovému příběhu“ stěžovatele, podle toho ovšem žalovaný i soud posuzují azylové důvody, nikoliv azylový příběh. I kdyby tento příběh nebyl zcela přesný, nelze z toho dovozovat, že by byl nepravdivý, vykonstruovaný nebo vymyšlený.

Stěžovatel si není vědom, že by svou výpověď v podstatných rysech měnil, nebo že by podával nepřesné, váhavé nebo vyhýbavé informace a neztotožňuje se s tím, že by se jeho případ dal podřadit pod situaci řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40, který je v napadeném rozsudku krajského soudu zmíněn.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, pokud jde o cíle demonstrace. Uvádí, že se kromě zájmu ekonomického jednalo i o zájem politický, neboť školy v zemi původu jsou závislé na veřejných rozpočtech a ani v podmínkách České Republiky nelze oddělovat zájmy ekonomické od zájmů politických, jestliže se nejedná o zájmy soukromého sektoru.

Stěžovatel dále zdůraznil, že je třeba zvážit i stávající celkovou politickou, sociální a hospodářskou situaci v Sierra Leone a tedy i potřebu a možnosti doplňkové ochrany, protože stěžovatel pochází ze země, kde jsou lidská práva trvale ohrožena.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal.

Vytkl-li stěžovatel krajskému soudu nesprávný závěr ke konání demonstrace a nesouhlasil-li s podřazením řešené věci právnímu názoru vyjádřenému Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí citovaném krajským soudem, není zřejmé nakolik řešení této námítky přesahuje vlastní zájem stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že se krajský soud věcí řádně zabýval a s jednotlivými námitkami stěžovatele se vypořádal, byť tak neučinil způsobem, s nímž by stěžovatel souhlasil. Stěžovatel tak nebyl zkrácen na svém právu na soudní přezkum rozhodnutí žalovaného. K dalším námitkám Nejvyšší správní soud podotýká, že již v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004 - 79 (www.nssoud.cz), konstatoval, že pokud sám žadatel o azyl není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona a azylu, a to i

přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem. K námitce stěžovatele, který tvrdí, že je třeba zvážit i možnosti doplňkové ochrany a poukazuje na skutečnost, že celková politická, sociální a kulturní úroveň jeho domovského státu není v porovnání s evropskými zeměmi na vysoké úrovni a lidská práva jsou tam trvale ohrožena, a v souvislosti s žádostí o poskytnutí doplňkové ochrany rovněž tvrdí, že by mu návratem bylo znemožněno bydlet se svou manželkou, českou státní občankou, Nejvyšší správní soud především odkazuje na svůj starší právní názor, podle nějž bylo-li žalobou pouze obecně namítáno nesprávné posouzení skutkového stavu, nelze v kasační stížnosti důvodně vytýkat, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se závěrem žalovaného o neexistenci překážek vycestování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2004, čj. 7 Azs 164/2004 - 85, www.nssoud.cz), přičemž právní názory vyslovené ve vztahu k překážce vycestování jsou přiměřeně použitelné i ve vztahu k institutu doplňkové ochrany (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz). Stěžovatel přitom v žalobě ve vztahu k doplňkové ochraně nenamítal vůbec ničeho.

Nejvyšší správní soud tak již nad rámec nutného odůvodnění odkazuje na svůj právní názor, podle nějž rozdílná úroveň ochrany lidských práv, či obecně sociálních podmínek, v zemi původu a v zemi, v níž žadatele žádá o azyl, není relevantním důvodem z hlediska překážek vycestování, resp. poskytnutí doplňkové ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003 - 81, a ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz) a dále dodává, že již v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, čj. 4 Azs 6/2003 - 55 (č. 28/2003 Sb. NSS) uzavřel, že manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou.

Návrhem na odkladný účinek kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval, neboť kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je přiznán odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

